

متن پرسش

بسمه تعالی، سلام علیکم: در حرم امام رضا سلام الله به یادتان هستیم. ۱. باتوجه به هدف حیات زمینی آدم، که اینگونه مطرح شد که در مذهب عقل، نیاز حقیقی بود که انسان با جنبه ضعف خود روبرو شود و به زمین هبوط کند تا بتواند ضعف ها را بر طرف کند و شایسته ملاقات با حضرت حق گردد. این پرسش ایجاد می‌گردد که اگر هدف خلقت انسان همچون کودکی است که تا بیاید راه رفتن را یاد بگیرد، چندین بار بر زمین می‌خورد. و همین زمین خوردن ها، گناهان اوست. خب حال که در مسیر صعودی پیشرفت قرار گرفت و با گذر زمان ضعف ها را برطرف کرد؛ یعنی دیگر به هر قدر که از ماده و جسمانیت عبور کرد و حقیقت گناهان برایش آشکار گشت و دیگر دچار گناه نشد و میلی به کثرت نداشت، آیا در روز حساب، بازخواست گناهایی که در مسیر رشد مرتکب شده بود، می‌گردد؟ اساساً با این نگاه گناه چه معنایی خواهد داشت؟ مگر قرار نیست با هست خودمان مواجه شویم؟ خب اگر این هست از گناهان گذر کرده باشد و میلی نداشته باشد، عمل اینجا چه معنایی پیدا می‌کند؟ یعنی اعمال سوء گذشته او بالافعل چه معنایی دارد و دیگر باز خواستی معنا دارد؟ ۲. جایگاه عمل با توجه به روایت: «الْتَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَمْ يذَنْبْ لَهُ» چگونه است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همانطور که روایت مذکور متذکر است حقیقتاً انسانها با توبه ای که نسبت به آن عمل گناه انجام می‌دهند، دیگر شخصیت دیگری شده اند و در جایگاه وجودی دیگری قرار دارند و نباید از این لطف بزرگ حضرت معبود که همان تواب بودن است، غفلت کرد. موفق باشید